

РЕШЕНИЕ

№ 332

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 13.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2092** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба с вх. № 5008 от 29.02.2012 г. подадена в Административен съд София - град (АССГ) от [фирма] срещу уведомително писмо изх. № 01-2600/9940 от 19.10.2011 г. за изплащане на финансова помощ издадено „за“ изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" (ДФ „Земеделие“, ДФЗ), с което е направен частичен отказ за финансово подпомагане на сектора на плодовете и зеленчуците по заявление за плащане с УИН 01/110711/73572, обжалвано по административен ред и мълчаливо потвърдено от министъра на земеделието и храните.

Оспорващият, чрез процесуалния си представител, сочи, че преди 19.06.2011 г. са приложени предвидените мерки по отношение на земеделска продукция, попадаща в приложното поле на нормите, предвиждащи извънредни мерки за подпомагане на пазара в сектора на зеленчуците, насочени към осигуряване подкрепа на производителите на зеленчуци, които са пострадали в резултат от кризата в сектора, предизвикана от бактерията Е. коли. По надлежния ред са представени официални удостоверителни писмени документи за количеството и вида на зеленчуковата продукция, както и мярката приложена по отношение на тях до 19.06.2011 г. Тези данни са заявени с УИН 01/110711/73572 в регистъра на ДФ „Земеделие" -Разплащателна Агенция. Мерките по смисъла на Наредба № 7 от 23.06.2011 г. са приложени до 19.06.2011 г., т.е. в срока по чл. 2, ал. 1 от Наредбата. Изтеглените от пазара количества са съхранявани няколко дни от производителя и впоследствие са

предоставени за храна за животни преди 30.06.2011 г. В получено уведомително писмо за изплащане на финансова помощ се съдържа немотивиран отказ за плащане на полагащо се парично подпомагане. Не е съобразен факта, че Наредбата урежда два различни режима на изтеглянето от пазара, приложено в периода 25 май - 19 юни и в периода 20 юни - 30 юни. Предвид изложеното моли съда да отмени отказа като незаконосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение

Ответникът - Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде оставена без уважение, като неоснователна и недоказана, по съображения подробно изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и моли съда да я остави без уважение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 19.10.2011 г. И. К. действащ „за изпълнителния директор“ на ДФЗ, съгласно заповед № 01-РД/1286 от 08.04.2011 г. на изпълнителен директор на ДФЗ е издал уведомително писмо изх. № 01-2600/9940 от 19.10.2011 г. за изплащане на финансова помощ. С него, на основание чл. 20а, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и т. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) и чл. 10, ал. 1, т. 2 от Устройствения правилник на ДФ „Земеделие“, във връзка с т. 8, изр. 2-ро от Преамбюла и чл. 8, параграф 4 от Регламент (ЕС) № 585/2011 от 17 юни 2011 г. за определяне на временни извънредни мерки за подпомагане на сектора на плодовете и зеленчуците и чл. 12 от Наредба № 7 от 23.06.2011 г. за условията и реда за прилагане на извънредни мерки за подпомагане на пазара в сектора на зеленчуците и постъпила заявка за плащане с УИН 01/110711/73572, [фирма] е уведомено, че заявката за плащане е одобрена при спазване на следните условия: стойността на финансовата помощ, която е изплатена е в размер на: 62 012,16 лв.; помощта се изплаща за 53.9 тона домати на закрито и 57.55 тона краставици на закрито. Посочено е, че съгласно чл. 7, ал. 2 от Наредба № 7 от 23.06.2011 г. за условията и реда за прилагане на извънредни мерки за подпомагане на пазара в сектора на зеленчуците, мярката „изтегляне от пазара“ на зеленчуци може да е приложена преди подаване на заявление за намерение за участие, за количества изтеглени от пазара в периода 26 май – 19 юни 2011 г. Изложено е, че от приложените документи към подадената заявка за плащане, се установява, че част от действията, доказващи прилагането на посочената мярка са извършени в периода след 19.06.2011 г.

Видно от протокол № 16 от заседание на Управителния съвет (УС) на ДФЗ състояло се на 31.03.2011 г., по т. 2 от дневния ред „предложение за промяна в изпълнителните органи на управление на структурата на ДФ „Земеделие“, е взето решение по т. 8 за избор на И. К. за заместник-изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, с ресор на отговорност „Държавни помощи, пазарни селскостопански механизми, програма С. и програмата за Рибарство и аквакултури“.

Със заповед № 01-РД/1286 от 08.04.2011 г. изпълнителния директор на ДФЗ, на основание чл. 20, т. 2, чл. 20а от ЗПЗП и чл. 10, ал. 1, т. 1, 2, 7, 13 и чл. 13 от Устройствения правилник на Държавен фонд „Земеделие“, във вр. с т. 8 от решение на УС на ДФЗ от 31.03.2011 г. (протокол № 16 от 31.03.2011 г.) и с оглед оптимизиране работата на отдел „Европейски схеми“, отдел „Европейско финансиране“, отдел „Селскостопански пазарни механизми“, отдел „Рибарство и аквакултури“ е възложил,

във връзка с изпълнение на организационните функции, свързани с дейността на отдел „Селскостопански пазарни механизми“, на И. И. К. - заместник изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, да изпълнява посочени в заповедта правомощия, включително да съгласува и подписва посочени в заповедта общи и специфични документи, изходящи от „Селскостопански пазарни механизми“ сред които оторизационни писма за плащания.

Предвид така установеното по отношение на лицето, подписало се „за изпълнителния директор на ДФЗ“ в спорното уведомително писмо, съдът намира, че не следва да обсъжда останалите приети по делото доказателства, включително заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза, тъй като ги намира неотносими към правилното разрешаване на делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът, направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Предвид това следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения акт на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че той е издаден от некомпетентен орган, поради което е нищожен. Тази негова нищожност следва да бъде обявена от съда.

По конституирането на ответника -

Съдът конституира като ответник по жалбата изпълнителния директор на ДФЗ по следните причини:

Видно от обжалвания акт е, че същият е подписан от И. К., действащ „за изпълнителния директор“ на ДФЗ, съгласно заповед № 01-РД/1286 от 08.04.2011 г. на изпълнителен директор на ДФЗ. От представените по делото доказателства се установи, че подписалото акта лице е заместник – изпълнителен директор на ДФЗ, считано от 31.03.2011 г. Факта, че уведомително писмо изх. № 01-2600/9940 от 19.10.2011 г. е подписано от К. „за изпълнителен директор ДФ „Земеделие“ сочи, че той е действал от името на изпълнителния директор, а не в негово лично качество на заместник директор. Подобно действие може да се извърши валидно само в случаите на заместване, каквото по казуса не се твърди от процесуалния представител на ответника и не се установява от представените доказателства. Не са представени и доказателства за обективна невъзможност на изпълнителния директор на ДФЗ към датата на издаване на спорното уведомително писмо от 19.10.2011 г. да изпълнява функциите си по чл. 20а от ЗПЗП, както и такива, от които да се установява, че е възложил функциите си за изпълнение по заместване на друг служител, в случая – на своя заместник И. К..

Предмет на съдебна проверка в настоящето производство е индивидуален административен акт, издаден от лице, действало „за изпълнителния директор“ на ДФЗ. Съгласно чл. 153, ал. 1 от АПК страни по делото са оспорващият, органът, издал административния акт и всички заинтересовани лица. Конституирайки изпълнителния директор на ДФЗ като ответник, съдът конституира именно издателя на акта по смисъла на чл. 153, ал. 1 от АПК – лицето, от името на което е действал заместник – изпълнителният директор. Последният (заместникът) следваше да бъде конституиран само в случай, че при издаването на спорното уведомително писмо беше действал от свое име, като лице, на което са делегирани права. В процесната хипотеза е очевидно

от възпроизведеното в акта, че заместникът действа „за изпълнителния директор”, упражнявайки неговите права, поради което заместникът не може да бъде надлежна страна в производството. При делегацията действията са от името на органа, комуто са делегирани правомощия, доколкото в процесната хипотеза К. е действал от името на другото – на изпълнителния директор. Въпросите доколко законосъобразно е това делегиране и въобще относно наличието или липсата на материална компетентност на издателя са такива по същество.

По същество относно валидността на уведомително писмо изх. № 01-2600/9940 от 19.10.2011 г. –

Както се посочи, от ответника не се твърди, а и не са представени доказателства, че оспореното уведомително писмо е издадено при условията на заместване. Не са представени и доказателства за обективна невъзможност на изпълнителния директор на ДФЗ към датата на издаване на уведомителното писмо - 19.10.2011 г. да изпълнява функциите си по чл. 20а от ЗПЗП, както и такива, от които да се установява, че е възложил функциите си за изпълнение по заместване на друг служител, в случая – на своя заместник И. К..

В проведеното на 11.10.2012 г. съдебно заседание, процесуалният представител на ответника сочи, че освен представените от него протокол № 16 от заседание УС на ДФЗ от 31.03.2011 г. и заповед № 01-РД/1286 от 08.04.2011 г. изпълнителния директор на ДФЗ, други доказателства за установяване компетентността на издателя на уведомителното писмо няма да сочи. Излага, че посочените документи доказват делегирането на правомощия от изпълнителния директор на ДФЗ на неговия заместник.

Подобна делегация, с оглед дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона с Тълкувателно решение № 4/2004 по д. № ТР-4/2002 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд (ВАС), не може да произведе валидно правно действие. Ето защо, настоящият състав на АССГ приема, че заповед № 01-РД/1286 от 08.04.2011 г. изпълнителния директор на ДФЗ не обективира делегиране на права.

Както изрично е посочено в цитираното тълкувателно решение, „Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем.” Тоест, не всеки административен орган и във всички случаи може да делегира предоставените му със закон правомощия. За целта трябва в съответния закон да е изрично предвидена такава възможност. Такива са примерно случаите, цитирани в същото тълкувателно решение: чл. 78, ал. 1 от Закона за българските лични документи, чл. 33, ал. 4 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, чл. 26, ал. 2 и чл. 30 от Закона за администрацията, чл. 100, ал. 1 от Закона за безопасно използване на ядрената енергия, чл. 18, ал. 1 от Закона за БНБ, чл. 9, ал. 8 от Закона за гарантиране на влоговете в банките, чл. 8, ал. 2 от Закона за гражданското въздухоплаване, чл. 7, ал. 3 от Закона за държавните резерви и военновременните запаси, чл. 6 от Закона за държавния служител, чл. 26, ал. 2 от Закона за МВР (отм.), чл. 47, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания и др.

В настоящия случай, съгласно разписаното в нормите на чл. 20 и чл. 20а ЗПЗП, уреждащи правомощията и компетенциите на изпълнителния директор на ДФЗ, не е предвидена правна възможност за делегацията им на негови заместници и/или други лица. Тоест, ЗПЗП определя тези правомощия като изрична компетентност на изпълнителния директор на ДФЗ. Последното, съгласно посоченото тълкувателно решение, не позволява делегирането им. Както е прието пак там, при делегацията действията са от името на органа, комуто са делегирани правомощия, докато в оспореното уведомително писмо има волеизявление, направено от едно лице, но от името на основния и единствено възможен носител на правомощия по издаването му орган – изпълнителния директор на ДФЗ. Както се написа, последното може да бъде законосъобразно извършено само в случай на заместване.

Дори и да се приеме, че с последвалото изменение на Устройствения правилник на ДФЗ с ПМС № 133/12.05.2011 г., ДВ, бр. 39/20.05.2011 г. в чл. 11, ал. 2 от него е предвидена възможност за делегация (доколкото същият не е с ранг на закон), то към момента на издаване на заповед № 01-РД/1286 от 08.04.2011 г. изпълнителният директор не е имал основание и законова възможност да делегира правомощията си на заместник изпълнителния директор. В Устройствения правилник на ДФЗ не се предвижда саниране на издадените от заместник изпълнителния директор актове преди посоченото изменение, а наред с това – както се посочи в случая уведомителното писмо не е издадено от заместник изпълнителния директор в лично качество.

Предвид посочената липса на разпореждане за заместване и незаконосъобразната делегация на правомощия на заместник – изпълнителния директор на ДФЗ, следва да се приеме, че спорният акт е издаден при липса на материална компетентност на издалото го лице. Последното води до извод за неговата нищожност, която следва да се обяви. Налице е отменително основание по чл. 146, т. 1 АПК – липса на компетентност, поради което жалбата, като основателна, следва да бъде уважена.

С оглед изхода на спора, направеното от [фирма] искане за присъждане на юрисконсуртско възнаграждение е основателно, поради което следва да бъде уважено. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК вр. с чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) вр. с чл. 144 от АПК и с чл. 8, вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати от бюджета на ДФЗ сумата от 150, 00 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София - град, I – во отделение, 42-ри състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалба подадена от [фирма] НИЩОЖНОСТТА на уведомително писмо изх. № 01-2600/9940 от 19.10.2011 г. за изплащане на финансова помощ издадено от И. К., действал „за“ изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие".

ИЗПРАЩА делото като преписка на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, за ново произнасяне по заявление за плащане с УИН 01/110711/73572 подадено от [фирма].

ОСЪЖДА изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ да възстанови от бюджета на Държавен фонд „Земеделие“, с адрес [населено място], [улица], на

[фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] 2850, Оранжеви - шосето за С., сумата от 150, 00 лв. (сто и петдесет лева) представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: